

MANTANA

občasník pro individua a individuality
9,90Kč / 99sk / 99DM

PLÁNOVANÉ AKCE

- 6.3.2002 – Chytání pneumatiky na stěně
- 2.4.2002 – Valná hromada Horoklubu Chomutov
- 23.3.2002 – Otvírání skal na kolech
- 5.4.2002 – Promítání diáků z Pamíru v lesoparku
- 6.-7.4.2002 – Jarní metodika v Perštejně a na stěně

Jak Broník Bandásek na všechny trampoty byl připraven

Bylo nebylo... A přece bylo...

Jednoho dne šla Barbucha lézt na stěnu s Broníkem Bandáskem. Lezli, lezli, až si Barbucha strhla otisky z prstu. Ale až do masa, že by už nešlo lézt. A tak jí Broník Bandásek nabídl svoji pomoc. Ale protože zrovna jistil Miroslava ze Sedlářova, tak jenom řekl: „Ve fialovém batohu, v pravé kapse, je černá ledvinka a v ledvince, v hlavní kapse, je náplast. Po přiložení této zázračné medicíny budeš moci zase lézt jakoby nic.“

A tak Barbucha šla a hledala. Chodila, koukala, až našla nějaký fialový batoh. To ale nebyl ten správný batoh, což si ověřila pohledem na Broňu, který gestikuloval, že jeho batoh je o tři metry dál. Barbucha tedy vzala ten správný batoh, našla pravou kapsu a v ní, ejhle, opravdu černá ledvinka. Po jistém trápení se zipem se jí podařilo otevřít hlavní kapsu a v ní? Celá lékárnička. Spousta obvazů, léků na kdovíco a také náplasti. Bez polštářku by asi nebyla ta pravá, tak se Barbucha rozhodla pro polštářkovou. Té byl ale velký kus a potřeboval rozstříhnout. A tak se Barbucha jala hledat v kouzelné ledvince nůžky.

Hledajíc pohledem Broňu a jeho pomoc, tázala se očima, kde že má nůžky shánět. Broňa však nepochopil význam prosebného pohledu a domníval se, že Barbucha chce polštářkovou náplast. A tak říká: „V zadní kapsičce... no... eeee... nebo počkej, já Ti ji najdu... eeee... no... tak si ji tam teda vyndej...“

Barbucha otevřela zadní kapsičku. Kouká, hledá. V kapsičce je spousta věcí: peníze, papíry, náplasti a nevím co ještě... tak znova: peníze, lístky, náplasti..., **pánská ochrana...**, ale nůžky? Po nich ani stopa. A tak Barbucha volá na Broňu: „No, máš tu VŠECHNO MOŽNÝ, ale nůžky tu nejsou.“ A Broňa: „Právě proto jsem nechtěl, abys do té kapsičky lezla, že tam mám VŠECHNO MOŽNÝ. Ale já myslel, že hledáš polštářkovou náplast a ne nůžky!“

Nakonec všechno dobře dopadlo. Barbucha si zalepila prst již ustříženou polštářkovou náplastí, která byla v kapsičce spolu se VŠÍM MOŽNÝM a nepotřebovala již nůžky. A ty se nakonec také našly - v přední kapsičce.

[Barbucha]

Pozvánka na VALNOU HROMADU HOROKLUBU CHOMUTOV

kteřá se bude konat dne **2.4.2002** od **18.00** hod v **SKKS** v Chomutově (v přízemí věže nad Chomutovkou) - místo dubnové schůze.

Program valné hromady je následující:

- přivítání a úvod
- volba orgánů valné hromady
- zpráva o stavu členské základny
- zpráva o činnosti klubu za rok 2001/2002
- zpráva o hospodaření klubu za rok 2001
- volba výkonného výboru klubu
- návrh a schválení rámcového plánu činnosti klubu na rok 2002/2003
- schválení rozpočtu na rok 2002
- vyhlášení největších škodičů za rok 2001
- vyhlášení Drsoňů 3. stupně
- diskuse
- návrh usnesení a jeho schválení
- závěr

Všichni jste srdečně zváni, ačkoliv dle stanov mají hlasovací právo pouze členové zakládající, svůj názor můžete vyjádřit každý.

OBSAH MANTANY 1/2002

strana 1

Jak Broník Bandásek na všechny trampoty byl ...
Pozvánka na valnou hromadu Horoklubu.

Otvírání skal na kolech.

strana 2

Horál

Druhé vydání průvodce

strana 3

Vzkaz Párkovi od hrázného

Přednáška o Pamíru

To Vám nevěřím ...

Hurá na Badil.

strana 4

Vysoké Tatry

Jarní metodika

strana 5

Veselý Silvestr 2001/2002

Zimní táboření – DRSONĚ 3. stupně

strana 6

2. zimní táboření mládeže

Skály u Nečtin

OTVÍRÁNÍ SKAL NA KOLECH

Již třetí ročník této výborné akce, která se z mně neznámých důvodů netěší přílišné navštěvovanosti z řad členů klubu, se letos uskuteční **23.3.2002**. Sraz je stejně jako vloni před hlavním vlakovým nádražím v Chomutově v **9.00** hod. Na Kadaňáky počkáme do **9.15** hod, tak doufám, že někdo dorazí. Nejpozději v **9.30** hod vyrazíme na trať s cílem projet se na kolech po Krušných horách a při tom navštívit několik nádherných skalních útvarů, které se zde nacházejí.

Itinerář celé akce bude k dispozici na startu, doporučuji vzít si mapu, lezečky (popř. matroš dle vlastního uvážení, fyzických i psychických sil), tužku a hlavně dobrou náladu. V případě dobrých sněhových podmínek je možné kolo zaměnit za běžky.

Hlavně se nezapomeňte doma!!! Ahoj Jiřa

HORAL

Uplynulý víkend nezačínal moc dobře, ještě v sobotu ráno lilo, ale odpoledne jsem již vyrazil.

Již druhý týden mám totiž ROP (rodinné opuštění posádky) a v plánování stráveného místa a času mám absolutní volnost (krásné).

Jel jsem za kamarádem (spolužákem, horolezcem, běžcem, bikerem) Rudou Klímou. Na kraji Dvora Králové předělávají "chaloupku" po babičce. Ale tak, že ji celou zbourali a to co tam roste to nemá obdoby. Poloroubenka na břehu Labe u rozbouřeného splavu (silně ve Špindlu odpouštěli), s obří půdou - skladištěm, hangárem či ubytovnou nejmíň pro jeden horolezecký oddíl.

Vláčkem s bikem jsem dojel do St. Paky a odtud kolem 17. hod, jsem pomalu silničkami okolo hradu Pecka dojel do Verdeka (okraj Dv. Králové).

K jejich "domečku" jsem přes vzednuté kalné Labe projel po staré, dřevěné, zastřešené lávce a zarazil u stavby. Nebyl jsem si jist, zda je to ono, protože chaloupka před 20-ti lety zde vypadala úplně jinak. Ale byl jsem správně. Hanka mě hned zvala ke stolu v přírodě - střecha přesahuje tak, aby pod ní byl plac pro sezení venku u jídelního stolu, za chvíli pak přijel Ruda.

Při prohlídce díla komentoval: "Jistě víš, že základem u našich předků byla velká kuchyň, ve které bylo teplo a kde se žilo i spalo. Udělal jsem tedy roubenou kuchyň a k ní ten zbytek a z toho vyšel ten velký půdorys. Jinak přes většinu roku stolujeme venku, v zimě se topí jen v kuchyni".

Krásný večer. Vyprávění o všech našich přátelích, o horách, o skalách, o cestách i o "J-201". Pak ohýnek, kytara, buřtíky, pivečko ze soudku z kamenného klenutého sklepa. "Ten jediný jsem zachoval", řekl Ruda je tam teplota jak na "pátém schodu". (nebo kolikátý to byl ve filmu?)

Nedělní ráno jak vymalované, snídaně venku u Labe, a Ruda povídá: "Asi bych s Tebou kousek jel. Dnes by to chtělo vrchol - bude dobrý rozhled". Vezmem s sebou ještě mladého (asi 15-letého synovce, co u nich s tetou též byli na návštěvě.)

Chystal kola. Svoje horské dal synovci a sobě nachystal starého, železného favorita, s řazením na dolní štangli se silničními plášti. "Pojedeme po rovině?" - zeptal jsem se naivně. Ale né, odvětil s úsměvem, podívej se, mám tam nějaký převody. Měl na tom stroji vepředu trojtác a vzadu sedmikolo z

horáka (asi Altus).

"To ty máš nějaký pěkný kolo a vzadu tolik pastorků - to zřejmě projedeš všude!"

Vyjeli jsme po lávce přes řeku s cílem - vrchol Zvičina (671m), pod nímž jsem včera projížděl (telekomunikační stožary na vrcholu a taky lyžařský vleč).

"Vezmem to po zelené - ta je jedlejší", řekl Ruda. Z obce Bílá Třemešná se to začalo nějak prudce zvedat. Na okraji lesa se můžem rozhlídnout, pak se to začíná zvedat. Už teď jsem dost hvízdal a jel vzadu na 28 zubů (devítikolo končí 32 zubama, ale ty skoro nepoužívám!)

Zastavili jsme a triedrem pozorovali Krkonoše - nádherně před námi, už i Sněžka vykoukla za Černou horou.

Po chvíli nás došel synovec a Ruda povídá: "Tak jak se ti šlape?" Neodpověděl, sedl si a do nabízeného triedru k rozhlédnutí se ani nepodíval.

"No, pojedem dál, to víš Ti mladí dnes nic nevydrží", poznamenal Ruda. Lesní cesta se zvedla. Začátek byl asi tak jako můj druhý výšvih, ale délkově 3x delší. Ke konci jsem odevzdaně přeřadil na 32 zubů a zvýšil frekvenci, ale s problémy jsem držel kolo na zemi.

Ruda na svém silničáku vepředu řekl: "Teď je chvíli voraz a pak to začne!" Po výšvihu se strmost zmírnila (přeřadil jsem na 28 zubů). Po asi 50 m to začlo. Ruda pevně sevřel berany svého železnáka a nastoupil. Bylo to příliš drsné! Zdvihlo se to asi tak, jako je strmá dolní část výjezdu ze Světlé na Pláně, ale tak to pokračovalo nepřerušovaně furt. Jel jsem na doraz na těch 32 zubů a když se mi začly dělat mžitky před očima, musel jsem z kola. Asi 3 min. jsem se opíral o strom a hvízdal nevídaně a teprv po chvíli jsem pomaloučku tlačil bika vzhůru. Z toho nestrmějšího úseku jsem vyjel asi do poloviny.

Dotlačil jsem bika na vrchol stoupání na okraji lesa na hřebeni, kde již Ruda čekal. "Odtud po hřebeni je to už kousek." Protože jsem mu nemohl odpovědět, chvíli počkal, až se vydýchám. Pak teprve jsem mu mohl vyjádřit obdiv a taky nad tím, na jakém stroji to vyjel. "Víš, ono až tak na kole moc nezáleží, spíš je to v člověku." Drsná pravda.

"A co synovec", ptám se, když ani po 1/4h nikde ani noha. "Jdu mu naproti", řekl a sjel zpět ten strašný stoupák! Čekal jsem hodnou chvíli a pak šel dolů taky naproti. Ale v tom Ruda podruhé vyjžděl ten smrtelný stoupák a nahoře pak pravil, že mladej to zabalil a jel asi domů.

Dojeli jsme na vrchol Zvičina a prohlédli postupně celý obzor (neobsáhne se z jednoho místa). Na závěr mně ukázal Krkonošskou stranu. Nádherně před námi

Dojeli jsme na vrchol Zvičina a prohlédli postupně celý obzor (neobsáhne se z jednoho místa). Na závěr mně ukázal Krkonošskou stranu. Nádherně před námi rozvinutý hřeben Krkonoš od Pomezních, Černá hora, uprostřed Sněžka, Studniční, Vysoké Kolo, Kotel, pod ním vepředu Žalý s rozhlednou. Fakt úchvatné, jiné než z Ještědu, či Studnice, takhle ty Krkonoše viditelné od úpatí byly větší...

Pak jsme dali zasloužené, pokecali a ještě jsem osobně z vrcholu pozdravil Jollyho (mobilem, zrovna se chystal vyzkoušet své nové supersedlo).

Kousek pod vrcholem jsme se rozloučili a Ruda pravil: "Tak se měj a na J-201 ahóóój!"

Jel jsem dle jeho doporučení po červené - pokosenými lukami a poli až do obce Pecka. Zde až na hrad, ale dovnitř jsem nešel a jen pod hradbami přemítal o lidské nicotnosti. Pak lehký oběd, při kterém jsem zlenivěl a do St. Paky jel potom jen po silnici. Ne tedy, jak mi původně Ruda doporučil po zelené velkolepé, krajinově i výživné cestě do Paky (to až někdy příště...)

Pak už jen kodrcání vlakem domů, lehká večeře, koupel a zasloužený spánek.

Byl to zas další naplněný víkend a navíc se skutečným horalem! Jsem rád, že ho znám (již 20 let). A jsem též rád, že bude na J-201. Bude tam i více takových ...

[Miloš Hliza]

DRUHÉ VYDÁNÍ PRŮVODCE

Dobrá zpráva pro všechny lezce, dávající přednost vzlínání po úchvatných přírodních útvarech před pinožením po plastických stěnách.

Zadařilo se a Horoklub pouští do oběhu již II. vydání **HOROLEZECKÉHO PRŮVODCE PO KRUŠNÝCH HORÁCH, ČESKÉM STŘEDOHŘÍ A STŘEDNÍM POHŘÍ**. Průvodce byl aktualizován, doplněn o nové cesty a několik dalších, atraktivních a lezecky hodnotných skalních oblastí. Vazba je tentokrát šitá, s tvrdými deskami, takže již nehrozí jeho postupný rozklad.

Každý člen klubu má nárok na jeden výtisk za výrobní cenu 200,- Kč. Každý další výtisk ho bude stát již 250,- Kč, což jest prodejní cena i pro nečleny Horoklubu a ostatní zájemce, kteří si pro něj přijdou do sídla klubu.

Kdo by chtěl průvodce zaslat poštou, tak necht' zašle na adresu klubu složenkou typu „C“ částku 300,- Kč a my mu ho obratem zašleme.

Kromě sídla klubu je možné průvodce rovněž zakoupit na každé klubové schůzi, která se koná každé první úterý v měsíci od 18.00 hodin v SKKS v Chomutově (v přízemí věže nad Chomutovkou) – to kdyby náhodou nevěděl nebo zapomněl.

Jen výš, vždyť víš.

[Párek]

Poděkování za vznik druhého vydání průvodce patří zejména Petře a Párkovi, kteří nad ním strávili spoustu volného času v roce 2001. Ještě jednou dík.

[Jiřa]

Názory čtenářů :

VZKAZ PÁRKOVĚ OD HRÁZNÉHO

Vážená redakce, dovoluji si Vás pozdravit a zároveň požádat o otištění mé krátké odpovědi na text ve Vašem časopise - Mantana 4/2001 "Policejní anabáze aneb Trnitá cesta do Orasína".

Nerad bych Vás obíral o místo pro Vaše příspěvky, ale nemohu na tento text nereagovat, protože je protkáno celou řadou lží.

Pobudou ses, hochu, nazval sám. Promiň, že Ti tykám, ale tak nějak mi to přijde normální od strašidla. Představuji si, že pokud člověk sportuje, má i sportovního ducha. O tebe mám, Párku, strach, s tím Tvým nebude vše v pořádku, v situacích, kdy máš čelit problému se skrýváš mezi vývraty, to není zrovna chlapecké, víd Párku?

A ještě něco, chci Tě, chlapče, upozornit, že jsi vstupem na území přehrady porušil hned dva přísné zákazy. I malé dítě by Tě poučilo o tom, co "Vstup zakázán" znamená. A úplně nakonec, to, že na každé přehradě platí zvláštní režim, asi nerespektuješ, takže Tvé seknutí drápkem není namístě a pokud si budu chtít někoho na "moji" přehradu pozvat, věč, zvládnou to samo, nepotřebuji Tvoji pomoc. Měj se, (Sucho)Párku, sportu zdar!

[Povod'ácký strašidlo]

Pozn. redakce: Názory nahodilých čtenářů se nemusí shodovat s názory redakční rady a pravidelných čtenářů Mantany.

V pátek 5.4.2002 se koná přednáška o

PAMIRU

s promítáním diáků v lesoparku na folkovém klubu. Bližší informace u Letoše.

TO VÁM NEVĚŘÍM!

Zdobení vánočního stroměčku pro zvířátka je asi „nejmladší“ z akcí Horoklubu Chomutov. Vloni jsme s deseti nadšenci poprvé zdobili stroměček v Perštejně na Hlavním masívu. Jako u většiny společných akcí bylo hlavním cílem sejít se a v tomto vánočním čase také předat drobné upomínky a péřky či péřky kamarádům. Zároveň se na takových akcích dá zažít neopakovatelné, jako třeba slyšet zpívat Otáka nebo Honzu Jansu. Tolik krátká vzpomínka na první zdobení.

Zdobení v pořadí druhé proběhlo na chalupě Lesů ČR ve Vykmánově. Pro přesnost je třeba říct, že Vykmánov je pouze nejbližší (tedy hodinu perné chůze vzdálená) dědina a někteří účastníci se mi za to poděkovali. Celý předvánoční víkend by se dal zhodnotit statisticky – bylo tam 30 lidí, zdobilo se, zpívalo se, lyžovalo, koulovalo, soutěžilo, Bráchapárek spořádal Horalku za 35 vteřin!, popilo, pokecalo, ale snad nejvýstižnějším popisem by mohl být můj rozhovor s panem Bečkou, který nám chalupu půjčil.

„Já jsem vám říkal, že se autama v zimě k chalupě nedostanete.“

„To nikomu nevadilo.“

„Nevadilo? Hodinu se brodit téma závějema? Byl tu vůbec někdo?“

„Bylo nás tu asi třicet.“

„Cože?“

„Já jsem vám říkal, že jsou to horolezci. Moc se jim tu líbilo.“

„A to všichni šli z Vykmánova?“

„Jak kdo. Některý šli z vesnice, některý přijeli z Kovářský na běžkách, nebo přišli pěšky z Rájova. Ty s kočárkami měli trochu problémy, ale zvládli to taky.“

„S jakýma kočárkami?“

„Některý přijeli i s dětma – kočárkami.“

„Vy si ze mě děláte legraci!“

„Ne, vážně. Už vám říkám asi potřetí, že jsou to horolezci.“

„Vážně? A co ty zamrzlý záchody a vymrzlá chalupa? To jim taky nevadilo?“

„Hajzlíky jsme rozmrazili, vodu taky. V chalupě bylo chladno, protože jsem zatopil pozdě, ale ani hudebníkům to nevadilo.“

„Hudebníkům?“

„Byli tady kamarádi s kytarou a s basou.“

?????????

„No s basou.“

„Už vám věřím skoro všechno, ale neprehánějte to!“

„To kdybych vám řek, že jedna kamarádka přiběhla na běžkách v půl třetí ráno ...“

!!!!!!!

„Opravdu se nám tu líbilo. K tomu pietnímu hřbitůvku jsme se už dost brodili sněhem, ale šlo to.“

„Vy jste se byli podívat i tam nahore!“

„Jo, ale tam už jsou pořádný závěje.“

„Koukám, že jste tu i všude vytřeli.“

„Ženský to tady pořádně uklidily. „

„No ale i tady u krbu!“

„Přišlo nám to normální. My jsme tu byli spokojený. Jestli jste i vy, mohli bysme tu takovou akci udělat i příští rok?“

„Teď, když vidím, co jste za partu, klidně za mnou přijďte ...“

[Broněk]

P.S. Věci, která na chalupě zůstaly (foťák bakelitový, mikina zelená, šátek zmuchlaný a plena dětská) jsou částečně vráceny a zbytek se nachází u Jiří.

P.P.S. Prej to bude drahý.

HURÁ NA BADILE

Je to rok, co jsme se rozhodli já a Jarda uskutečnit výstup na Badile. Posilnění Štěpánovými ironickými připomínkami, že umíme akorát tak dobře zapařit a že jen všichni kecaj a kecaj ...

Vyrazili jsme z Čech na italsko-švýcarskou hranici vstříc tomuhle překrásnému kopci s plánem jasným, hlavně pohoda. Navečer jsme dojeli do vesničky Bondo, kde se musíš v místní hospůdce nahlásit a zaplatit mýtné. Popovídali jsme si s místňákama a jen tak mimochodem jsem si přečetla v novinách předpověď počasí na tuhle oblast. Zítra nádherně, sluníčko, teplo, pozítří jeden blesk vedle druhého. Náš báječně romantický plán, který vypadal asi tak, že si dáme pivko, vyjedeme na konec cesty, tam přechrupnem, ráno pěkně celodenní pohodový výstup až pod stěnu na bivak, další ranko sestup k nástupu a pěkně odpočatí nahoru. Tak tohle všechno se zhroutilo během vteřiny. Začal sprint. Skočili jsme do auta a řítili se nahoru. Přestal fungovat větrák. Každou chvíli jsme vařili, z ameriky se valily dýmy, když to vypadalo, že hoří les, Jára hasil a já přebalovala všechny věci.

Nahore téměř za začínajícího soumraku jsme začali stoupat. Před námi se tyčil strmý kopec, kterému nebyl vidět vrchol. Jarda vyrazil první a šel v pohodě nahoru, já poměrně zaostávala, bágel mi připadal nemožně těžkej a cestu nahoru šlapali obři. Za naprosté tmy jsme minuli chatu na vrcholu a šlapali ještě výš. Zřítili jsme se na malém plácku, kde jsme se rozhodli přespat. Jarda mi sundal batoh a skoro ho to převrhlo, jen se chechtal. No on měl sice bágel jako hrom a vypadal jak šerpa na vynášece do BC, ale já si mazané zabalila všechen vercajk, takže jsem to nejtěžší vyrvala nahoru sama. Ráno kolem páté nás vzbudili první lezci, vyhrabali jsme se ven. Spali jsme opravdu krásně, na loučce plné protěží hezky uprostřed cestičky. Ochránáři by z nás měli opravdovou radost. Rychle jsme se zabalili a mazali k nástupu. Přes ledovec se šlo poměrně dobře, přesto nám nástup přímo pod stěnu trval ještě tak tři hodinky. Když jsme vylezli na hřeben, povídá můj horský vůdce: „Jsme v prdeli, spletli jsme nástup!“ Trochu ve mne hrklo, protože Jára se plete docela málo. Ale tentokrát jsem si byla jistá, pamatovala jsem si nástup z diáku u Štěpána. Abychom se dostali k nástupu cesty „Další den v ráji“, museli jsme se

podplazit pod ohromným kusem seraku a přetraverzovat asi 50 metrů pod nástup. Když jsem dolezla k Járovi, celá ta nádhra se zřítíla do údolí. Z tohoto místa se slaňuje dolů čtyři délky, ale protože stěna byla plná sněhu a mokrá, což se s rajbasem moc neslučuje, vypustili jsme to.

Byli jsme poměrně vyřízení, bolely nás nohy a před námi dvacet délek lezení. „No, to pěkně začíná“, myslala jsem si, ale to už se Jarda chystal do první délky. Nadával jak špaček, že je to těžký a že se na to vykašle. Mně to přišlo super, tak jsem mu navrhla, že půjdu dál. Byla to nádherná, lehce ukloněná stěna s nejtěžšími místy 6b+. Jištění jsou kroužky asi tak po pěti metrech od sebe, mezi ně se toho moc nedá. Nevýhoda je, že kroužky nejsou vidět. Občas se mi stalo, že jsem jištění radši vynechala, než bych ztrácela nervy hledáním. Před námi ve stěně byla jen jedna dvojka, takže jsme tam byli skoro sami, sami v ráji.

Asi po asi osmi hodinách jsme byli na vrcholu a začali slaňovat. Slaňovací dráha není občas tak jasná a nám tam ubíhaly vzácné minuty. Na pilíři u bivaku jsme hopli do normálních bot a únava byla pryč. Měli jsme to v kapse. Vrstili jsme se na naši protěžovou louku, postavili stan a dali polívku. Příprava se trochu prodloužila díky mokřým sirkám a jen všudypřítomná fyzika nás zachránila od smrti hladem. Ráno v pět nás zase vzbudili první lezci, ale my zůstali tentokrát slastně ležet, jen mi vrtalo hlavou, že se asi ta předpověď nebere tak vážně a my se takhle hnali zbytečně. Ráno jsme si spravedlivě zabalili a vyrazili k autu. Musím říct, že cesta byla mnohem příjemnější. U auta jsme vytáhli židličky a bouchli šampus. V tu chvíli se zatáhlo nebe a nad Badilem se strhlo peklo, lítaly blesky a hromy bily.

Ano, je to dobrý podívat se občas na předpověď počasí ...

[Nany]

VYSOKÉ TATRY 2002

Myšlenka uspořádání větší oddílové akce zaměřené do hor, se na Výkonném výboru poprvé objevila asi před dvěma lety. Po loňské zimní metodice konané na trávě a blátě pak dostala konkrétnější podobu a na podzim roku 2001 se VV usnesl, že malou sondou zjistí zájem členů o takovou akci. Podle známého klíče jsme předpokládali, že třetina z osmnácti přihlášených postupně odpadne a VV se usnesl, že akci podpoří nejen organizačně, ale i částečně finančně. Ale. Ale VV míní, členská základna mění.

Je pátek 18. ledna 2002 a na Brnčále je zajištěno neuvěřitelných 23 míst pro Horoklub. Zaplňujeme třetinu vagonu vlaku směr Poprad

Tatry a brzy se chodbičkou line líbezná směsice vůní z Fernetu, ořechovice, slivovice, svařáku, štrůdlu, řízků a piva. Noc ve vlaku proběhla klidně. K pocitu bezpečí před zloději nepřispěly ani tak řetězy s karabinou, které dráhy nechaly namontovat na dveře vagonů, jako spíš „síla“ kolektivu.

Ráno jsme se v Popradu radši rozdělili na dvě skupiny, protože jsme pochybovali, že nás se všemi těmi batohy, lyžemi a snowboardy vezmou do jednoho autobusu. Obě party ale měly stejný cíl - zastávka Biela voda. Odtud začínal náš aklimatizační výstup Bielovodskou dolinou z výšky 900 m.n.m. na „Brnčálu“, takže 600 výškových metrů a 3,5 hodiny chůze. V pět odpoledne už jsme všichni obdivovali z oken jídelny nádherné panorama doliny sevřené ze tří stran štíty a věžemi. Na večerním „brífinku“ jsme si (pro některé zbytečně) popovídali o bezpečnosti pohybu v horách, plánování túr a rozdělili výpravu na rozvážné a chrtý.

Dolina Zeleného plesa nabídla ze zimního lezení během celého pobytu každému z nás něco. Rozvážní začali nejsnadnějším výstupem - turistickou cestou na Velkou Svišťovku a Skalnatou chatu, chrtí pod Svišťovkou otukávali jednodélkové ledy. Druhý a třetí den věnovali Honza a Broněk nováčkům. Návčik brždění cepínem začínající prostým sjezdem po svahu se stupňoval k zastavení po pádu na břicho, přeпадnutí po zádech a znovu to samé s těžkým batohem. V konečné fázi této části metodiky, zpestřoval nováčkům sjezd nejen batoh, ale také nasazené mačky. Na druhém stanovišti probíhal návčik záchranu zraněného po pádu do trhlíny. Chrtí mezitím nacházeli další ledy, které si říkaly o přeazení a vyráželi do širšího okolí chalupy. Ve středu přišla v ledech řada na nováčky a výcviku se ujali Meka a Fery. Večer u pívka se pak rozebíraly a hodnotily výkony - zimní přístup Zabilkovým traverzem s výstupem na Jastrabiu vežu, sjezd „Flašky“ na skialpech, výstup na Koží štít z kterého se kluci vraceli při čelovkách a Fery byl (skoro) napaden rozlíceným kamzíkem. Pátý den vyrazila celá skupina rozvážných do Baraniého sedla (2 389 m.n.m.) a pokračovala na Baranie rohy (2 526 m.n.m.) . Pepíno a Jarda Zetek vyrazili brzy ráno stejným směrem, ale pokračovali na Téryho chatu a nasadili takové tempo, že se zpátky vrátili s rozvážnými, kteří do Baraniého sedla vyráželi až po snídání. Odměnou za pěkný výstup byl dlouhatánský sjezd přes Velkou zmrzlou dolinu a Flašku až k Zelenému plesu a řádně naklepané pŭlky. Protože počasí neporučíš, poslední den si rozvážní užili v traverzu do Malé zmrzlé doliny a chrtí v ledopádu tamtéž nárazového vichru a pořádné sněhové vánice. Sponádaný ústup do tepla chalupy se pak chvílemi měnil v plachtění a hned zase v plavání kraulem proti proudu řeky. Ale teplá večeře a pivičko lákaly. Polopenze byla opravdu příjemným překvapením. Obavy z malých porcí se nenaplnily, snídání byly dostačující a po jedné z večeří prohlásili že mají dost dokonce i Long s Bětou (!!!!), kteří se celý ten čas obětavě starali, aby se taliře do kuchyně vracely dokonale vymetené. Myslim, že personál Chaty při Zelenom plesu si zaslouží poděkování a to nejen za jídlo, ale i za přístup během celého týdne.

Sobota 26. ledna proběhla ve znamení balení, loučení a tradiční cesty přes Tatranské matliare do Tatranské Lomnice a pak vláčkem do Popradu. Večer pak v rychliku směr Chomutov Pepíno upozornil několik

„spoluobčanů“, že je mázne cepínem po čuni, jestli se budou ještě chvíli motat kolem našich kupiček a cesta domů proběhla v klidu a družné zábavě. Zbývá jen poslední věta pro ty, kterým se akce Horoklubu líbila : Na výkonném výboru se objevila myšlenka oddílové akce do letních velehor ...

[Broněk]

06.-07.04.2002

JARNÍ METODIKA

Jak již víte ze systému metodiky našeho klubu, čeká nás jarní metodika, která je připravena opět na dva dny. V sobotu budou v Perštejně na skalách připravena některá technická stanoviště. V neděli si pak každý projde testem teoretických znalostí včetně první pomoci a budou na umělé lezecké stěně připravena další stanoviště:

Sobota 06.04.2002

Stanoviště :

- chytání pádu prvolezce
- způsob jištění na zajištěné cestě
- zhotovení ferratického setu

nouzové slanění

- výstup po laně pomocí blokantu
- překonání propasti traverzem
- slanění Dulferovým sedem
- slanění 50m navázáním dvou lan

Data :

Termín : 06.04.2002 v 9:00 hodin

Místo : Skalní oblast Perštejna (skalky).

Výzbroj : Každý vlastní sedák, prsák, lano, karabiny, smyčky.

Výstroj : Každý vlastní.

Neděle 07.04.2002

Stanoviště :

- první pomoc
- technika vázání uzlů
- provizorního sedák a prsák
- záchrana prvolezce po pádu
- záchrana druholezce po pádu
- odskok do lana
- odskok do brzdy na zajištěnou cestu

Data :

Termín : 07.04.2002 v 9:00 hodin

Místo : Tělocvična gymnázia Kadaň

Výzbroj : Každý vlastní sedák, prsák, lano, karabiny, smyčky, tužku.

Výstroj : Každý vlastní.

Opět připomínáme, že metodické dny jsou pro odzkoušení znalostí a dovedností nováčků případně zopakování téhož u ostatních. Jakékoliv dotazy je možné směřovat na metodiky klubu. Termín letní metodiky, která proběhne v průběhu května, bude včas oznámen na stránkách metodiky nebo v klubovém časopise Mantana.

Obvykle na Silvestra vyrážíme hned po vánocích a těch několik dní trávíme někde na horách s partou kamarádů. Ale většina z nich má prcky, takže letos žádné divokej mejdan nebude, navíc Maruška musí ještě 31.12. do práce, takže se ani nijak daleko dojet nedá. Nezbyvá, než využít nejbližší okolí Chomutova. Jenomže tady nikoho s chalupou neznáme. Nakonec nás zve Petra na Křimov, kde bude s policajtkama. Maruška ale přichází pozdě z práce a vlak v půl třetí nám ujíždí. Na informacích nám sdělují, že byl dneska poslední a tak jsme zase tam, kde jsme byli.

Přemýšlím, kam vyrazit, když si vzpomínám, jak kluci vyprávěli o srubu v Mufloní dolince. Prý je tam moc krásně. Je rozhodnuto. Silvestra budeme slavit ve dvou na srubu. To bude těžká romantika. Oba péřáky jsme sice půjčili klukům do Tater, ale kosíky nám přeci budou u kamen stačit. Ještě nezapomenout na šampaňo a už vyrážíme na autobusák. Autobus jede včas a vysazuje nás ve Vysoké Peci. Nejdříve jdeme po silnici, pak uhýbáme k Jezerce. U hrázných se svítí, ale my jdeme dál k přehradě. Cestou vyrušujeme u krmelce stádo kamzíků a stoupáme po cestě na hráz. Ještě k přítoku je cesta odhrnutá, ale dál už jen panenský sníh. Nandáváme návleky a vyrážíme dál údolím. Sice nevíme přesně kam, ale snad to stihnem do tmy najít. Musím prošlapávat asi půl metru čerstvého sněhu, takže postupujeme dost pomalu. Pořád čekám, kdy se srub objeví, ale stále nic. Pomalu se začíná stmívat. Nalevo je vidět skalky a pod nimi plošinu, v duchu si říkám, že by to bylo pěkné místo na srub a postupuji směrem k němu. Odhad mě nezklamal. Ještě přebrodit potok a jsme u Pidláče. Vcházíme dovnitř a úsměv nám tuhne na rtech. Místo kamen jen malá píčka, místo postelí různé poházená polní nosítka, žadný stolek a židle ale hlavně žádné dřevo. Jelikož jsem nevzal vařič, nějaké dřevo by se asi hodilo. Všude kolem srubu jsou závěje sněhu, takže pod nimi není nic vidět. Zkousím jednu z nich odházet, ale nacházím jen lavičku. Tu by bylo přeci jen škoda spálit. Ani ve vzdálenějším okolí to není o moc lepší. Navíc už je docela slušná tma a začíná být zima. Tomu říkám silvestrovská romantika. Karimatky sice máme, ale ležet v kosíkách na zemi bez ohně – to by byl docela slušný bivak. Možná, že by nám i to šampaňo zamrzlo. Je nám jasné, že tudy cesta nevede a tak dáváme batohy zpět na záda a ve vyšlapaných stopách se vracíme zpět. Pod přehradou podruhé odháníme stádo kamzíků od krmelce, opět míjíme domek hrázných a po silnici se vracíme zpátky do Pece. Problém je v tom, že v tuhle dobu už dnes žádný autobus nepojede, takže nás čeká docela dlouhá cesta domů. Kocháme se hvězdami a ukrajujeme první metry toho neplánovaného pochodu, když nás míjí auto. Ani jsme nestihli stopovat. Vidím jen zadní červená světla, ale mám pocit, že to bylo auto Doskoče. Maruška byla SPZ-ka také povědomá a tak rychle shazuji batoh a hledám mobil. Volám Zdeňkovi a ptám se ho, jestli náhodou před chvílí neodjel z Pece. „Tak to jste byli vy, jo?“, odpovídá a okus dál otáčí auto. Tomu říkám klika. Nastupujeme do vyhřátého auta a necháváme se vyložit v Chomutově. Tím se zásadně mění situace. Bereme si svoje auto a vyrážíme na osvědčený srub do Bezručáku. Pokud tam nikdo nebude (v duchu přemýšlím, kdo by tam asi mohl být a jediný, kdo mě napadá je Tonda a ten iel do Tater), tak to

bude pohoda. Na srub dorážíme asi v půl devátý a jsme tu sami. Dílčí úspěch. Rychle zatopit v kamnech a natahat nějaké dřevo. Opět stejný problém se závějemi, ale když člověk ví, kde hledat, tak je to výrazně lepší. Ve srubu začíná být teplo, ale se dřevem je to slabší. Posilnění vínem začínáme řezat dřevo, které jsme natahali zvenku. Za chvíli je nám celkem vedro a dřeva příliš nepřibilo. Střídavě se občerstvujeme vínem a pokračujeme v děláni zásob dřeva, aby nám vydrželo do rána. Ani jsme se nenadáli a je tu půlnoc. Takže pěkný Nový rok. Z okna pozorujeme půlnoční ohňostroj a jsme rádi, že jsme nezůstali doma. Těžkou romantiku nám ruší jen pípání mobilu, který každou hodinu oznamuje, že je čas přiložit do kamen. Ale to je jen drobná muška na jinak vydařeném silvestrovském výletu.

Ahoj Jiřa

Zimní táboření 2002 DRSOŇ 3. STUPNĚ

V sobotu 5.1.2002 se kolem deváté hodiny postupně scházíme v Restauraci II. mlýn a pan Svinářik nás bleskově zásobuje dostatečným množstvím grogů. Rozdávám propozice a objednáme další grogy, aby bylo co vyplnit do první kolonky, kterou je potvrzení o konzumaci v této restauraci. Atmosféra na startu je velice příjemná, takže se odtud nikomu nechce. Ale cesta bude dlouhá, a tak se za chvíli zvedáme a vzhůru na lyže. Tedy ti, co lyže mají (Jitka Háková, Vláďa Štok, Párek, Michal Pinc, LeToš, Broňa, Haňule, Párková, Maruška a já). Jsou zde někteří (dva kluci z Mostu a tři z klubu vojenské historie), kteří si běžky nevzali a vyráží pěšky za zpěvu nějaké pochodové písně. Nezávidím jim to. Až na Kameničku to jde, cesta je prohrnutá. U hráze je první kontrola – každý opisuje nápisy na cedulích, následuje drobné občerstvení čajem z termosek a pak vzhůru na další cestu. Od hráze pokračujeme po modré směrem na Nový Dům. Sluníčko nám krásně svítí na cestu, a tak nám ani nevádí, že musíme prošlapávat. To naše „pěší divize“ na tom bude asi hůř, my se boříme zhruba po kotníky. Asi v polovině údolí se občerstvujeme LeTošovým pivem a vystavujeme své bledé obličejové sluníčko. Pivo je dopito, a tak pokračujeme dál. Proti nám začínají jezdit běžkaři, takže už nemusíme prošlapávat a hned se jde příjemněji. Další zastávku děláme u začátku Dieterovy stoly, kde se posilňujeme i svačinou. Plni energie se opět vydáváme na cestu. Ještě chvíli stoupáme do kopce

a pak už si to svištíme po magistrále k Novému Domu. Tady stopa opět končí. Vypouštíme do čelby mladé koně (Pinu) a kocháme se krásným počasím. Na další zastávce nás Pinu fotí z posedu, a tak se po vzoru domina všichni kácíme do sněhu. Pak jde do čelby náš sněhoborec LeToš na skialpech a cesta příjemně ubíhá. Někteří dokonce minuli další kontrolní bod pod Jelením vrchem. Modrá uhýbá doleva, to bychom tedy měli být na silnici. Skoro bych to tu pod tím sněhem nepoznal. Nechce se nám jet až do Načetína a pak se vracet zpět na Čihadlo, a tak navrhuji zkratku. Jelikož to tu nikdo nezná, všichni souhlasí. Odbočujeme na lesní cestu doleva a v kolejkách po traktoru mizíme v lese. Po zhruba deseti minutách jízdy to Párková s Párkem a Vláďou otáčí zpět na silnici, protože si myslí, že jdeme špatně. Vyvrátit jim to nemůžu, jelikož sám nevím, kde přesně jsme, ale myslím si, že směr máme dobrý, a tak jdeme dál. Mezi stromy se nám v jednom průseku objevuje vysilač – první známka toho, že jdeme dobře. Pod stožáry vedení už je nám hej, ještě zkratka kolem lesní školky a už jsme pod Čihadlem. Z různých směrů se scházíme k vrcholu, kde se fotíme a posilňujeme. Je půl třetí a tedy času není nazbyt. Broňa s Haňulí nás opouštějí směrem k hospodě. Ne, že bychom nejeli také radši do hospody, ale je třeba připravit dříví na oheň, protože noc bude sakramentsky dlouhá. To se jich ale netýká, protože oni se vrací zpět do Chomutova. Také ne příliš lákavá vyhlídka. Sundáváme lyže, prošlapáváme si cestu k rozpadlému srubu a postupně ho přemísťujeme po vzoru mravenečků pod vrchol Čihadla. Maruška si staví opodál stan a pak s Jitkou porázejí několik soušek v blízkém lesíku. Než se stačí setmít, máme slušnou hromádku dřeva, a tak je čas vyrazit do hospody. Cestou potkáváme Párka s Vláďou, kteří se vrací z hospody. Dáváme jim instrukce, kde by mohli vykopat místo pro ohniště a rozjíždíme se opačnými směry. V hospodě hoří krb, a tak neváháme a sušíme vlhké oblečení a boty. Doplnujeme tekutiny a nepohrdneme ani laním gulášem. Čas příjemně ubíhá a naše pěší divize pořád nikde. V osm hodin přichází SMS-ka, že Párková s Haňulí a Broňou dorazili po tmě do Chomutova živi a zdraví. Cestou prý potkali nad Kameničkou Atoma, kterému to rozmluvili. Pěšáci jsou prý pěkně zdecimovaní, ale do hodiny by měli dorazit. V půl deváté přicházejí první dva a po půlhodině zbytek. Mají

toho až po krk. Ani se jim nedivím, skoro dvanáct hodin pochodu v hlubokém sněhu - slušný výkon. Chvilí si vzájemně líčíme zážitky z cesty, ale čas je neúprosný a jednou z podmínek pro získání titulu Drsoň třetího stupně je být na Čihadle od 22.00 do 6.00 hod. A Párek už určitě netrpělivě sleduje hodinky, takže zaplatit a opět na lyže. Teploměr venku ukazuje krásných 14°C pod nulou, a tak nám příkré stoupání podél státní hranice vůbec nevádí. Už jsme skoro pod Čihadlem, ale stále nevidíme oheň. Je vidět až ze vzdálenosti několika metrů, protože kluci vykopali ve sněhu plošinu asi tak 3 x 2 m v hloubce 1 – 2 m. Hodnotný výkon. Ale je tu příjemně, oheň hřeje, vítr nefouká, ještě vyrobit závěs na kotlík a uvařit svařák a nemá to chybu. Až na to, že Párek prosadil místo svařáku čaj, který ale zapomněl. Za trest musel každý vypít hrnek uzené vody ze sněhu, aby se uvolnil kotlík na ten svařák. Maruška jde spát do stanu a já s LeTošem táhneme kohni jednu ze soušek, co holky porazily. Ta nám na nějakou tu hodinku vydrží. Vaříme další a další svařáky a jenom pípání hodinek nám připomíná, jak čas letí. Po půlnoci přichází Libor a Tomáš (Mosťáci z pěší divize) se zprávou, že zbytek pěšáků zůstal spát v hospodě. Každý si zabírá nějaké místo u ohně a pokračujeme v pití svařáků a diskuzi o čemkoliv. Ve dvě hodiny odchází Párek s Vládou do záhrabu, který si stihli vykopat. Dáváme jim tak hodinu, protože nevěříme, že se tam bez spacáku dá déle vydržet. Asi ve tři hodiny přichází na sněžnicích Pepíno. Vyrážel prý z Křimova na II. mlýn, ale skončil na Šebíku, odkud přišel sem. Kdo Pepína zná, tomu už to ani nepřijde divný, ostatní na něj koukají jak na přízrak. Usedá k ohni a pokračujeme dalším svařákem. Asi ve čtyři hodiny přichází Vláda ze záhrabu. Prý je tam docela teplo. Udržujeme oheň, průběžně řežeme dříví a vaříme svařák a hodiny příjemně ubíhají. Asi v šest přichází i Párek a na rozdíl od nás je docela vyspalý. Pepíno přináší zbývající soušky z lesa a pak je rozřezává na polínka. Při jednom z úderů se mu podařilo do ohně shodit a spálit můj plastový hrnek na svařák a LeTošův pamětní nožík, za což je po zásluze pochválen. Na obzoru se začíná objevovat světlejší odstín – první známka svítání. Všichni ožívají a těší se na sluníčko. Nedočkavci si vychutnávají první paprsky na vrcholu Čihadla. U ohně je stále příjemně, ale mimo něj nic moc. Každý doufá, že ranní rozvíčka bude odpuštěna, ale Párek se svléká

do půl těla a vyráží do závěje. A je to v pr..... Kdo chce obhájit titul Drsoně, musí za ním. Postupně se v závěji omýváme všichni, někteří dokonce dělají z vrcholu kotrmelce. Po snídani balíme a rozcházíme se každý svým směrem. Většina jede do Načetína a odtud po žluté na Nový Dům a zpět do Chomutova. U pana Svařáka je stále příjemně, a tak končíme tam, kde jsme včera začali. Všichni se shodujeme na tom, že to byl krásný víkend a příští rok že se na této akci opět sejdem.

Kdo nebyl, zaváhal, takže ahoj za rok.

Jíra

P.S.: Podmínky pro získání titulu Drsoň 3. stupně splnili: Jitka Háková, Vláda Štok, Pavel Suchopárek, Michal Pinc, Leoš Dvořáček, Jiří Šťastný

2. ZIMNÍ TÁBOŘENÍ MLÁDEŽE

11. a 12. ledna 2002

Vše bylo dlouho dopředu plánované. Účel - seznámit mládež se zimní výstrojí a výzbrojí do hor a s podmínkami, které jim připraví zimní hory. Stany, karimatky a výzbroj jsme zapůjčili z kroužku, jen spacák si musel každý přinést, čím lepší, tím lépe. Jako obvykle, z 8-10-ti avizovaných účastníků prožili krásnou zimní noc nakonec tři (starší - Iveta, Jarda, Pepa) a dva (mladší - David a Kuba). No a my tři dospělí (Bohouš, Franta, Honza). Broněk přišel také, ale na ten počet jej již nebylo třeba.

Pod kopec auty, na kopec pěšky, do tmy postavit stany. Sněhu nebylo tolik, ale Frantovi na uvíznutí auta v závěji to stačilo, lopatování a hrubá síla pomohly. Pak jsem bodoval já, když mi věnec buřtů a pecen chleba přetrhl igelitku a rozběhl se po sněhu. Ale co, hověnek večer hořel a buřty prskaly rozkoší, pivo (dvě) teklo proudem. Vydrželi jsme klábosit u plamenů hluboko do noci. Pak spát. My dospěláci ve Žďárského pytlích, mládež ve stanech. Toto je vždy krásná ložnicová scéna, kdy ve sněhu pod bíle obsypanými borovicemi, se před svým spacáčkem nabalené postavičky postupně odhalují a odhalují (bylo jen asi -5°C). Jemná intimní scéna končí zasunutím (zakuklením) bource lidského do zámostku spacáku. Ještě hadříky sbalit a buď k sobě nebo do batohu. Já dal boty i hadříky i zbylé buřty a chleba do sněhu pod batoh. Jo, jo, celou noc jsem pak poslouchal, jak mi za hlavou křupou zoubky myšičky dobývající se k buřtům. Ale ráno jsem potěšen - nedohryzala se. Také někdo (Dvořák) prý chrápal celou noc. Jiní zase (Pepa, Iveta) v noci zoufalým plácáním do podlahy stanu měnili proleželý obtisk těla v hlubokém sněhu (chtěli se otočit na druhý bok, ale formička nepustila).

Ráno bylo krásné, vše pokryté čerstvou noční sněhovou nadílkou. A do té krásy se začaly líhnout postavičky malé i velké a nutily svá těla k životu. Táborník Pepa, poté co si zanadával na jak kámen zmrzlé kožené pohory, pojal úmysl znovuoživit oheň, což se mu díky Pepu lehce zdařilo. Největší ospalec

Honza vařil i snídal v poloze skoroleže, ja zarostlý ve spacáku. I já jsem přesvědčil své tělo, že by mělo něco dělat, i začal jsem bádát nad obsluhou benzinového vaříče, jat chtíčem rozpouštět sníh na vodu a posléze na čaj a polévku. Byl to nerovný boj se ztuhlou sklerózou, ale pomalu, ale přeci jen jsme zvítězili.

Již ve sluníčku se nasnídali a zabalili. Řádně uhasili oheň a odcházeli k autům naplnit další denní program. Stádo černých divočáků pod námi pod skalní hranou bylo zpeštěním. Ještě, že nepřišli v noci. Druhé stádo jsme potkali na cestě dolů. Křížovali naši cestu, jako kdybychom my byli vzduch.

U aut jsme na sebe hodili lezeckou výzbroj a šli na kopeček nacvičovat. Obout mačky, chůze v mačkách a po sněhovém svahu, jištění cepínem, sjezd a zastavení. Také „pád“ do „ledovcové trhliny“ a vysvobození partáka. Jeden po druhém mladí zjišťovali, že když neumím, tak to stojí třikrát více fyzické síly - až se potili.

Myslím, že zimní stanování splnilo očekávání, bylo bez problému, jen těch účinkujících mohlo být více. Ale ti, kteří byli, snad zase něco získali, jednak ke svému sebevědomí, ale hlavně vědomostem a zkušenostem.

[Bohouš Dvořák]

P.S. Díky patří všem dospělákům, instruktorům Horoklubu, kteří se na této akci podíleli.

SKÁLY U NEČTIN

Byli jsme opět na Kozelce, dle průvodce „Skály u Nečtin“. Je to stolová hora sopečného původu nedaleko Manětína, nahoře porostlá hustým zeleným trávníkem a borovicemi, s krásným rozhledem do krajiny.

Vzali jsme to zkrátka, celkem 15 vylezených cest, polovina z nich vysoké obtížnosti. Franta Novák cesty vyváděl jako kdyby skalní obtížnost za 7 byla na rozcvičování. Druhé lano jsme vždy nechávali v cestách a za námi je na bezpečném konci lana přelézali Radek s Markétou. Měli jsme je na očích, ale byli již zcela samostatní. Výcvik v tělocvičně dává své ovoce. Po šesti hodinách nepřetržitého lezení to nemohlo skončit jinak, již jsme nemohli. Za krásného slunečného podvečera jsme se vraceli domů. Zase příště.

[Bohouš Dvořák]

MANTANA

Kontakt: 0396 / 624 068

E-mail: mantana@horoklub.cz

[http:// www.horoklub.cz](http://www.horoklub.cz)